

Hvorfor journalistikk?

TEKST

Nina Strand

PUBLISERT 2. september 2015

Jeg er ikke psykolog, men skriver om psykologi. Jeg er ikke forsker, men skriver om forskning. Som fagpressejournalist beiter jeg på begge områdene. Ambisjonen er å skrive kunnskapsbasert og grundig.

Men hva gjør en journalist når det ikke finnes et godt kunnskapsgrunnlag å skrive ut fra? Under arbeidet med saken om valgdeltakelse blant folk med langvarige psykiske helseutfordringer (side 792 ff) kontaktet jeg flere forskningsinstitusjoner. Ingen hadde undersøkt hvordan norske kommuner ivaretar demokratiske rettigheter for mennesker med psykososiale problemer. Skulle jeg droppe saken?

Det var tips til redaksjonen om at helsetjenesten ikke følger pasientenes rettigheter godt nok opp, som gjorde at jeg tok fatt i denne problemstillingen. Da jeg tok kontakt med tidligere og nåværende pasienter, bekreftet flere av dem dette bildet. Men hvor representative var de? Det kunne jeg ikke finne ut, og dermed manglet saken et solid fundament.

Så kom jeg over forskning som finner at dårlig helse og det å være ekskludert fra sosialt fellesskap har negativ innvirkning på politisk deltakelse. Enda en grunn til å anta at det ligger et problem her. Det forsterket motivasjonen for å skrive en sak – tross manglende systematisk kunnskap.

Utenforskapet gir meg muligheter. Ved å lytte til og formidle troverdige stemmer kan jeg reise problemstillinger og holde frem skjevheter. Skrive om problemer før forskerne har rukket å dokumentere dem. Her har journalistikken en viktig funksjon. Fra utenforskapet kan jeg utforske og utfordre.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 52, nummer 9, 2015, side 800

TEKST

Nina Strand, journalist i Tidsskrift for Norsk psykologforening